

ничего не слышно. В одно время прошел слух, что и старые опять запрещены. Оказалось, что слух имел только относительное значение: до сих пор все пиесы обыкновенно разрешал полицеймейстер, а с сего времени для малороссийских вышла привилегия: полицеймейстер лишен этого права, а губернатор принял на себя лично. Все, как видите, привилегия! Недавно давали «Наталку Полтавку» на возобновление памятника ее автору, который, к стыду полтавцам, разрушается. В сем деле принял участие и город и отвалил в поощрение талантов (впрочем, умерших) целую сотнягу рублей.

Буде. До свидания. До вас прихильний

А. Рудченко.

13. До Михайла Старийкого

Грудень 1882 р.

Спасибі Вам, шановний добродію, за засилку книжок. Я їх одібрав: 4 пр[имірники] «Гамлета» і 3 — «Пісень і дум». Більшу частину послідніх (переклади) мені уже відомо по виданням «Правди», де Ви спершу їх друкували, меншої (самостійні твори) я ще ніде не бачив і дуже радо стрів їх у Вашому збірникові. Не з меншою жагою накинусь я і на переклад «Гамлета». Переклад Шекспіра — це немалий скок уперед у нашому літературному поступу. Я колись сам брався за переклад «Макбета» і добре знаю, що це за морока, той Шекспір. Здається, так викладно він пише, а проте перемовляти його на нашу мову дуже тяжко. Не багатечко угризнув я «Макбета» та й кинув. Ваш «Гамлет» удався. Шкода, що тут нігде достати перекладів Куліша: лепське варто подивитися, як він дався талановитому перекладникові «Мойсея». Мені тільки одно здається, та я й сам на собі звідав, що, як не лицюй Шекспіра, а він на нашій мові якось чудно бринить, ні живої речі, а тим більше живих людей. Думаю, від того, що Шекспір малює ніколи не бувалий у нас побут: все то королі, то царедворці, тоді коли ми тепер тільки хлібороби. Звісно, і в нас не без своїх страждань, котрі Шекспір так вимальовував (наприклад), пісня про вдову, що вигнав син, може бути порівняна до «Короля Ліра»), а проте при чужих та нерідних нам обставинах все то здається чужим.

Питаєте за мої праці, сподіваєтесь бачити у с ю «Повію»